

Institut del Teatre

2018 **MICRO** DRAMATÚRGIES

2018 MICRQDRAMATÚRGIES

Edita

Institut del Teatre, 2019

Dramatúrgies

© dels respectius autors/es

Còmics

© dels respectius autors/es

Escola Joso: Centre de Còmic i Arts Visuals

Fotografia de coberta

© Josep Escalé

Disseny gràfic i maquetació

Txeni Gil

ISBN

978-84-9803-948-1

SUMARI

- 4 La dramaturgia de la ràdio
Rafel PLANA i Carles BATLLE
- 5 Basurilles
Cristina CORDERO
- 13 Juji i Yoshiko
Pasquale BAVARO COLONNA
- 20 Ground Control To Major Tom
Silvia NAVARRO PERRAMON
- 26 La casa de Asterión
Joan XANCÓ
- 31 L'esfondrament de l'imperi
Josep Miquel MUÑOZ
- 38 Estival
Gerard BIDEGAIN I FIGUEROLA
- 47 Gràcia plena
Denise DUNCAN
- 55 L'obra d'art
Tona SIÑOL
- 62 La nostra guerra
Núria TORRES

LA DRAMATÚRGIA DE LA RÀDIO

Rafel PLANA (coordinador del projecte)

Carles BATLLE (director de publicacions de l'IT)

La dramatúrgia, segons Aristòtil, té a veure amb la imitació —*mitjançant la representació* (!)— d'accions humanes. Aquesta *manera* d'imitar és, precisament, allò que permet a l'autor de la *Poètica* definir l'especificitat del teatre: la *representació* és el que distingeix, per exemple, el teatre de l'èpica (amb la qual comparteix *medis* —llenguatge— i *objecte* —persones que actuen en un espai i un temps determinats—)...

I, tanmateix, la representació també és present en altres àmbits: al cinema o a la televisió, on sentim i veiem l'acció. Al còmic, on veiem l'acció però també la llegim. **I encara a la ràdio, on només la sentim.** És evident, doncs, que la representació i la dramatúrgia van més enllà dels escenaris.

A la ràdio, la representació se suposa completa. Els actors *viuen* la situació en un espai ambigu al qual l'oient no té un accés visual. La representació, doncs, es construeix en l'imaginari del receptor (que, d'alguna manera, esdevé una mena de director virtual) mitjançant la veu, la música i els efectes sonors. La potència evocativa de la ràdio potser no la té cap altra disciplina dramàtica...

L'Institut del Teatre no pot ni vol ignorar una forma de representació tan *poderosa*. Una disciplina que, si bé parteix d'una llarga tradició de procediments ja testats, també obre en l'actualitat espais inèdits de recerca artística (sempre amb l'ajuda de les noves tecnologies). En aquest sentit, des de l'any 2017 impulsa l'escriptura i la posterior realització d'un seguit de petites peces de teatre radiofònic o *microdramatúrgies*. El present volum recull aquests textos (concretament els que corresponen a l'edició de l'any 2018).

Són textos deguts a la ploma d'alumnes i graduats de l'Institut, que s'han produït en el context del programa *Això és un drama*. Durant un parell de mesos, el programa es va retransmetre —amb la complicitat de l'emissora Scanner FM i el patrocini de l'ICUB-Ajuntament de Barcelona, Panoramic, Filmin, Fundació Romea per a les Arts Escèniques, AAPDC, APDC, Teatre Lliure, Teatre Nacional, Mercat de les Flors, Premis de la Crítica, Escola Joso i Teatre Tantarantana— des de l'espai de l'exposició permanent del MAE (Museu de les Arts Escèniques) de l'IT. Posteriorment, al final de la breu temporada, les lectures es van repetir, totes plegades, al teatre Romea de Barcelona. D'altra banda, en alguns casos, alumnes de l'Escola Joso van concebre *microcòmics* per complementar les peces. Hem afegit aquestes pàgines il·lustrades al final de cada text.

Us recomanem que, a l'hora de llegir, tingueu l'orella ben parada!

Gràcies!

BASURILLES

de Cristina CORDERO

PERSONATGES > INTÈRPRETS

CAROL > Carol MUAUKUKU

SARA > Sara SANSUAN

Els personatges parlen amb aquella mena de xiuxiueig cridat de qui no vol que l'escoltin però es vol fer entendre.

So d'un paper de regal, rebregat.

CAROL

Què fas! No els obris! (Se sent el cop d'una mà que pica una altra mà, com per dir «no toquis!».)

SARA

Ai! (Se sent alguna cosa que cau.) Collons, m'has espantat!

CAROL

Per fer trampes. A veure, centrem-nos. On els podem amagar perquè no els trobin massa ràpid i alhora no passin desapercebuts?

SARA

Sota el llit? Però al mig, que fa més mandra!

CAROL

*Vale! (Se senten unes passes ràpides per un terra de fusta.)
Hòstia, és un canapè!*

SARA

Què vols dir que és un canapè? És un llit!

CAROL

És un llit amb canapè, idiota. D'aquests que s'obren per guardar coses. Mira! (Se sent una porta que grinyola una mica.)

SARA

*Hala! Està ple de coses! Mira! Un joc del «Cuerpo humano»! Ohhh!
M'encantava! Era un joc com instructiu... però una mica picantón,
oi?*

CAROL

Què dius? Tanca, que aquí no hi podem deixar res. Ningú s'atrevirà a obrir-lo i es trobarà la relíquia vés a saber quan.

SARA

Vejam què hi té... (Se sent soroll de bosses de plàstic i de coses que es remouen.)

CAROL

Ostres, mira, un iPad! Que estrany que el guardi aquí, no?

SARA

Potser l'amaga perquè no l'hi agafin els fills.

CAROL

Quins fills? Té fills?

SARA

Ai, no ho sé.

CAROL

Quin arsenal d'eines, no? Es pot muntar una fusteria sencera, amb això! Una radial, una caladora...

SARA

Li deu agradar el bricolatge...

CAROL

I això...? (So d'una capsa que s'obre.)

CAROL

Postals! Wow! (So de mirar postals.)

SARA

Li estàs canviant l'ordre! (Pausa.) Vols dir que hauries d'estar xafardejant això? És molt privat!

CAROL

Però si has començat tu! Total, no en sabem res. (So de capsa que es tanca.)

SARA

Doncs imagina com et sentiries si gent que no coneixes t'estiguessin llegint les cartes d'amor!

CAROL

Bah, exageres. Si eren postals de vacances! Saps el més estrany? Que eren bastant modernes! Qui envia postals avui en dia?

SARA

I té un joc del «Cuerpo humano»!

CAROL

I té un llit canapè. Hmmm.

SARA

Vinga, va, amaguem els regals *basurilles* aquests d'un cop, que s'acabaran totes les croquetes i les coses bones!

CAROL

Que s'atreveixin! A sobre que ens hem ofert a fer això!

SARA

Escolta (*en to confidencial*), però estan sortint o no?

CAROL

Que no ho sabem! A veure, jo crec que si s'ha ofert a fer la festeta aquesta a casa seva, com a mínim estan follant, no?

SARA

Potser s'enfada si veu que li hem regirat la casa...

CAROL

Que no li hem regirat res! A més, el primer que li vam explicar és que fèiem aquesta gimcana, i si la gent no les trobava, s'arriscava que se li quedessin els *basurilles* amagats fins a l'any vinent! Va, deixa'n un aquí i busquem més llocs.

(Se sent la porta del canapè que es tanca i del paper de regal, rebregat.)

SARA

No hauràs portat la capseta de música que et va tocar l'any passat, oi? Me'n recordo perfectament de quina pinta feia i no es pot repetir!

CAROL

Et vols esperar que fem el joc?

SARA

És que sempre em quedo amb els pitjors! Ai, mare! Segur que has portat la tassa de Mister Wonderful de fa dos anys! (*Se sent un armari que s'obre i tot de perxes movent-se.*)

CAROL

Hòstia, mira, mira!

SARA

Uuuuh, quantes *lentejuelas*! Això no ens ho havia dit!

CAROL

Però si hi hem parlat 10 minuts!

SARA

Potser es dedica a algo de la faràndula!

CAROL

I té aquest *casoplón*? Ni de conya. Són tots uns morts de gana, home. (*Se sent la porta de l'armari que es tanca.*)

SARA

Has vist que al jardí on estàvem hi ha una piscina comunitària? En mig de la ciutat!

CAROL

L'Andrea em va dir que li sembla que fa *algo* de banca. Que li va estar parlant d'hipoteques i en sabia molt.

SARA

Home, potser, si s'ha comprat aquesta casa, en va demanar una i per això en sap, no?

CAROL

Idiota, però hi ha maneres de parlar que ja veus que són de saber-ne de debò. A més, no sabem si aquesta casa és seva o està de lloguer.

SARA

Ohhh, mira! (*Se sent el soroll que fa el perfum en sortir polvoritzat de l'ampolleta.*)

SARA

M'encanta aquesta colònia!

CAROL (*olorant-la*)

De debò?

SARA

Em recorda una exparella...

CAROL

A qui?

SARA

Ai, ara no li poso cara.

CAROL

I si aquest regal que és allargat l'hi deixem al pot de les pintes? Passa com desapercebut, no?

SARA

Carai, quin estoc que té, no?

CAROL

Home, no es posarà *lentejuelas* i després anirà amb grenyes! (So de pintes movent-se en un pot.)

SARA

Tia, que té una daga!

CAROL

Què dius!

SARA

De debò, de debò, una daga, mira!

CAROL

Hòstia! Que *friki*, no, guardar això aquí?

SARA

Potser és agent secret!

CAROL

Sí, home! Un agent secret tindria un raspall «antitirones» del Mercadona?

SARA

Doncs per despistar! No l'agafis que hi deixaràs les empremtes! Mai se sap, tia!

CAROL

Mira, deixo un regalet aquí entre els xampús i anem tirant, eh?, que jo no em vull quedar sense hummus.

SARA

Però si l'ha fet l'Alberto.

CAROL

Ai, no. Que no li posa tahina ni res! Si només tritura cigrons!

SARA

Uuu! Una tovallola amb inicials, com la meva iaia! «A. F.». «A.»? No ens ha dit que es deia... Collons, com ens ha dit que es deia?

CAROL

Però per A no començava, no?... A... Ann..., no, no, no va per aquí... Jo crec que es deia...

SARA

Apa, li deixo un altre regalet a la butxaca del barnús.

CAROL

Buf! Jo no me'l poso mai. Em fa com mandra. No et passa? D'aquí que el trobi!

SARA

Doncs està humit, eh?... es deu haver dutxat abans que vinguéssim.

CAROL

Ai, quina coseta, no? Com collons es deia?

SARA

Després li preguntes «a l'escola tenies un *mote*?». I et dirà «no, em deien senzillament tal».

CAROL

Hòstia, quina *lumberera*, tu. I si resulta que li deien «el chicles», què faig?

SARA

Doncs li dius
«ha, ha. Quina gràcia. Ara et diré així».

CAROL

Ai, és que de debò. Acabem-ho ja, això. Aquest parell per l'estanteria, aquest entre els coixins, aquest dins del gerro. Recorda-te'n, eh? Que jo fa poc vaig trobar-ne un del primer any al fons d'un calaix. *(Se sent com fullegem un llibre.)*

SARA

Aquests llibres són una mica pujats de to, no?

CAROL

Són de fotografies artístiques.

SARA

Sí, sí, artístiques però tots en boles. No, si ja se li veia.

CAROL

Se li veia el què?

SARA

Que li agraden les coses picantones. *(Pausa.)* Collons, el joc del «Cuerpo humano»!

CAROL

Passa!

(So d'una porta que s'obre i es tanca.)

CAROL

Escolta. Ens ha dit que era el quart segona, oi?

SARA

Sí.

CAROL

I per què hem entrat al quart primera?

SARA

Com? Ai, mare.

(So de l'ascensor.)

SARA

L'ascensor!

CAROL

Baixa, baixa, baixa! *(Se senten uns passos baixant ràpidament les escales.)*

||

JUJI I YOSHIKO

de Pasquale BAVARO COLONNA

PERSONATGES > INTÈRPRETS

JUJI > Pau DUDEKULA

YOSHIKO > Iris MARRÓT

NARRADORA > Marta ASAMAR

VEU AGUDA DE NOIA

Juji s'aixeca al dematí molt d'hora i, abans de posar-se les sabates, espia apartant la cortina per arribar fins a l'altre costat del carrer.

Els seus ulls escalen les plantes que puguen colorant la façana per aconseguir entreveure la silueta de la seva veïna.

Juji de dimarts a diumenge treballa al restaurant del seu cosí com a cambrer i a la nit triga en tancar la fonda; igualment matina perquè d'hora s'il·lumina la finestra que de sucre li sembla.

Ella, des de l'altre costat, ordena els quimonos i no se sap si també el veu.

Juji pensa:

JUJI

«Tothom qui veu utilitza l'aire per arribar a l'altre, i si el seu vol fins a la imatge no troba obstacles significa que res atipa l'aire, que també l'altre pot ferir, amb una fletxa com un caçador a qui el veu».

VEU AGUDA DE NOIA

S'allunya de la finestra espantat de la lleugera nuesa amb què es fa visible, amb una mena de bata blanca molt curta que just arriba al pubis, deixant les cames nues. Juji es passa la mà lleugerament sobre els genitals. Ella està organitzant teles i doblegant coses, no sembla que el miri.

Yoshiko està una mica lleugera, acaba de sortir de dins un núvol de plomes on ha fet el niu durant aquesta nit, els cabells negres lligats amb un nus, samarreta blanca amb unes lletres negres que el seu nou xicot li ha regalat, quan va fer un viatge amb la seva família a Anglaterra. Les lletres expliquen en anglès algun concepte indestriable. La pell blanca de les cames es va enfosquint en els doblecs de les natges i del seu sexe. Yoshiko allarga la distància entre els seus mitjons roses i es pessigolleja, dempeus, entre les cuixes.

El dit li acaricia el centre, al final dels grans llavis. En la seva ment solament els plans purs d'una estudiant d'una escola per estilistes i sastres. El gest segueix resseguint les línies del suau cos buscant plaer d'esquena a la consciència, que, ocupada en el «jo desitjo», dibuixa solucions als somnis.

Juji s'agafa la base del membre.

JUJI

Ara es masturbarà, sí, toca't, alegre't d'estar viva i bella, gasela. Gaudeix una estona raig de febrer, jo t'acompanyaré.

VEU AGUDA DE NOIA

S'apropa a la finestra més del compte, la mà dreta es comença a moure, Juji agafa una posició descarada. Es veu com darrere el vidre un home es masturba.

Yoshiko imagina.

YOSHIKO

Si em reconeguessin..., si pensessin que en sé, de moda, que finalment tinc molt de talent... Si per fi em veiessin amb tota l'autoritat rocosa que em suposo, que mereixo, clar!...

VEU AGUDA DE NOIA

De sobte pels nervis agita les mans en un tic compulsiu degut a les tensions d'abans, molt en la infantesa quan començà a estudiar piano, la vella història de sempre.

YOSHIKO

Passar-ho malament perquè els altres ens estimin.0 només patir per ser digna de l'afecte de mi mateixa, que em permeti anar a descansar el cap a sobre d'un coixí a la nit. Per què em vaig maquillar d'aquella manera ahir amb mitja cara blava?

Yoshiko dutxa't. Que et pica tot pels nervis. Les companyes de classe creuen que soc tan sols una cara bonica. Lletges son elles, però hàbils amb les mans, els teixits i... definitivament són lletges.

VEU AGUDA DE NOIA

Juji la té com de pedra.

JUJI

Se'n va ara. On vas? Es treu la samarreta i es treu les calces i surt del marc envoltat pel verd, aquest segon que l'he pogut veure totalment, absolutament nua, no se m'ha de moure de la memòria, no l'he d'oblidar.

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshiko des del lavabo torna a la seva habitació per agafar les sabatilles i apropar-se a la tovallola.

YOSHIKO

Sempre se m'oblida.

VEU AGUDA DE NOIA

Mira cap a la finestra del davant, on sempre hi ha un noi que mira.

YOSHIKO

Deu estar dormint ara, encara és de nit. Algú despert hi deu haver, veig uns llums encesos.

VEU AGUDA DE NOIA

Juji s'ha destrempat.

JUJI

Surto d'aquí que m'acabarà veient. Però vull que em vegi, vull creuar aquest carrer, saltar amb la telepatia al seu cor, fer-me visible, amb educació. Primerament com a desig impossible i després d'uns quants mesos ser algú que es saluda pel carrer, després un número al mòbil i potser un dia oblidant el temps i l'esforç, petonejar-se... o ves a saber... estimar-se, potser, potser, potser, potser...

VEU AGUDA DE NOIA

Juji té novia, Yoshiko també.

Són dos nois guapíssims:

El xicot de Yoshiko és bonic.

En l'esperit, però, hi té arrelat una bleada.

La noia de Juji en canvi és més simpàtica, grassoneta, massa estudiantina i seriosa.

YOSHIKO

Doncs el veí del davant mira cap aquí i té els genitals penjant. Potser no em veu, pel reflex de la finestra. Es posa uns pantalons. Me'n vaig, que no es cregui alguna cosa. Que no es cregui que... Me'l follaria. Me'l follaria? Clar. Si no és un malalt mental, evidentment. Me'n vull recordar, de les seves boles. Té cara d'obsés sexual.

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshiko es treu la samarreta sense voler.

Juji es posa estirat al llit com s'estira el coll d'un albatros salvatge que es vol desesperadament salvar batent les ales.

YOSHIKO

Aquest noi no està sol, deu estar amb alguna companyia.

JUJI

Treu-te els pantalons, treu-t'ho tot. I mira com balla i agita les mans.

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshiko s'apropa a la finestra.

JUJI

Stop. Paro tot.

VEU AGUDA DE NOIA

Juji va cap a la cuina, agafa una taronja de la nevera, està freda com un mal presagi finlandès, no se la posa als calçotets per frenar l'excitació, ho pensa, només. La pela en el sentit que li treu la pell. Torna a la seva habitació, mira i no veu a ningú.

JUJI

Ara baixo al carrer.

YOSHIKO

Passen dies i no el veig, potser ha canviat de pis. On és el pavo aquest que em va mirant? Està tot tancat. Casa seva està adormida, buida, amb un expressió d'escolta amb les celles arquejades. Potser s'amaga, s'amaga de tal manera per no fer-se veure com mou la mà en la foscor, ara li ensenyaré com fer-se una bona palla, mira'm aquí, com estic a sobre del llit, el cap sobre un coixí que toca la paret freda.

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshiko s'abaixa els pantalons estirada i deixa una cama a dins, enfilada, l'altra la doblega, allunyant-la i deixant la seqüència molt clara.

YOSHIKO

Cony, mà que es mou, finestra, aire sobre el carrer, finestra de Juji, ulls de Juji.

VEU AGUDA DE NOIA

Si no hagués baixat; agafant fred, perdent l'espectacle del dit blanc i llarg de Yoshiko al mig del negre sexe, baixant i pujant, il·luminada noblement pel reflex d'un fanal.

YOSHIKO

La nit m'encanta, sortir amb Yoshio...

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshio és la seva parella.

YOSHIKO

A la tardor sobretot quan comença a fer molt vent i sembla que estiguis vivint en un passat, però que és el teu present... i bé, la veritat és que amb la parella no va gaire bé. Estic molt tensa perquè no follo.

VEU AGUDA DE NOIA

Aki vol dir 'tardor' en japonès.

JUJI

L'arbre aquest que està aquí fora, sabeu com es diu? És el mateix que està a l'altra banda del carrer, davant de casa meva.

VEU AGUDA DE NOIA

Juji està mirant per una altra finestra, la del restaurant del seu cosí. L'arbre en realitat no és el mateix que està sota la casa de Yoshiko. Juji ha de treballar més concentrat; s'arregla la samarreta blanca, el mocador del coll i el mocador del cap del mateix color.

Yoshiko entrant en el restaurant del cosí de Juji en aquell mateix moment.

YOSHIKO

Hi ha gent per tot arreu, Yoshio, podríem anar a un altre lloc. Ens prenem un gelat?

Hitoshi ha fet aquest vestit vermell per la gala que era... molt...

VEU AGUDA DE NOIA

Yoshiko mira als ulls a Juji. Sap qui és.

JUJI

Kanji, t'he de demanar un favor, puc servir jo aquesta taula?

Us puc ajudar? Necessiteu alguna cosa?

YOSHIKO

Jo volia un gelat. Tu què vols? Vols que marxem? Res, gràcies.

JUJI

Voleu marxar?

YOSHIKO

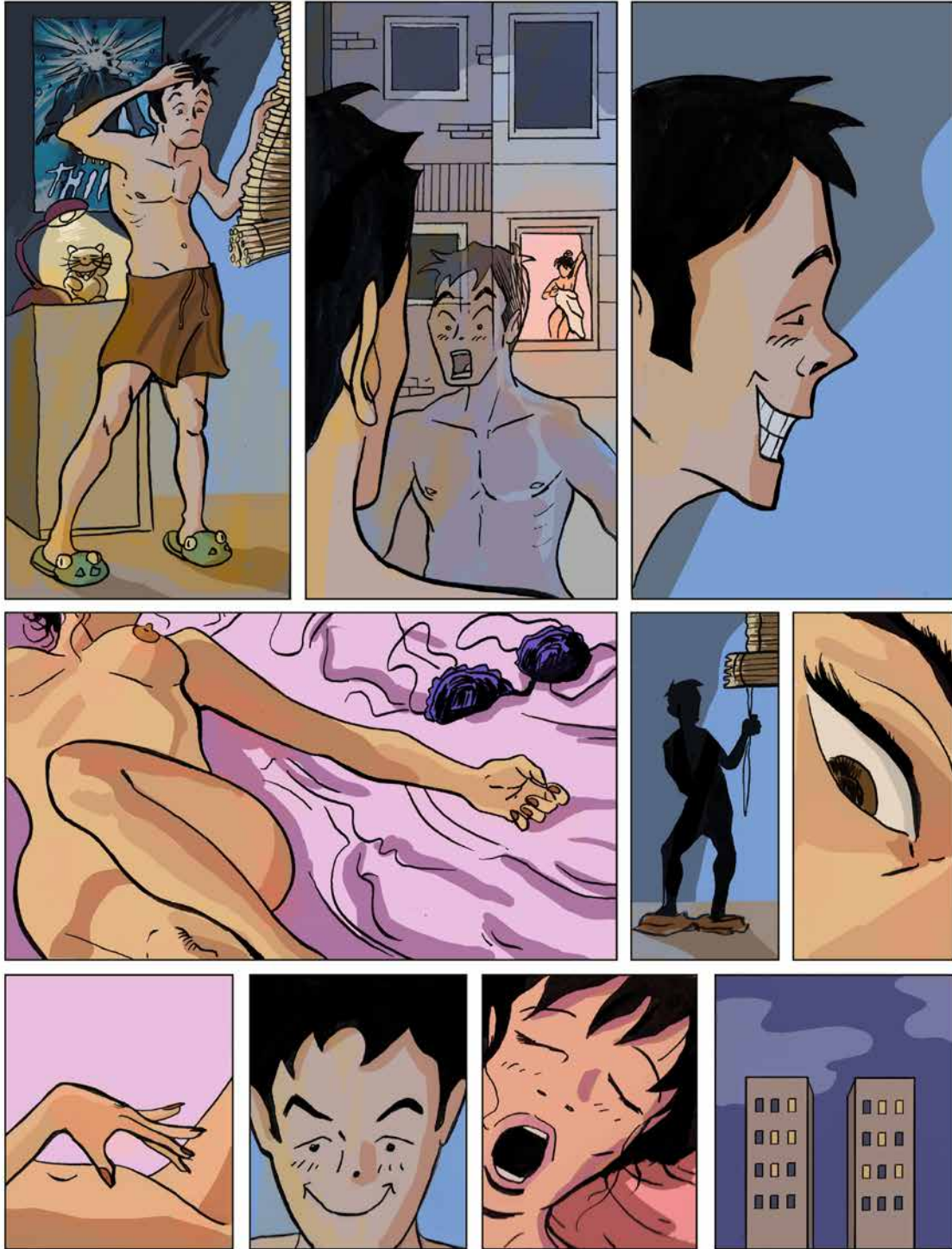
Ens en anem, gràcies.

JUJI

Fins una altra.

VEU AGUDA DE NOIA

Juji recull les cartes i les posa apilades en una pinça de metall. La parella surt com si hagués comès un error. I efectivament l'ha comès. Juji troba un cabell llarg i negre de Yoshiko. Pensa de masturbar-se amb ell, se'l guarda en un tovalló blanc, el doblega i se'l posa molt a prop dels seus genitals.

GROUND CONTROL
TO MAJOR TOM

de Silvia NAVARRO PERRAMON

PERSONATGES > INTÈRPRETS

1 > Vicky CAHISA

2 > Cristina MARTÍNEZ

Dos personatges amb dos aparells idèntics de radiotransmissió en dos punts diferents de l'espai. No conviuen.

1: Dia 153, seqüència 13, de l'any 1 de la nova civilització. Primera emissió. El dia 137 vaig trobar un petit emissor de radiofreqüència. L'equip és senzill però sembla funcionar. Un biiip rascat que se't clava al lòbul parietal. Mai un so m'havia fet plorar, fins ara. Hi ha algú més en algun lloc. Potser entre les runes d'alguna ciutat. Intenta comunicar-se amb mi. Em sento estranyament viva. Havia deixat de buscar supervivents. No sé on soc, ara mateix. Vaig deixar de comptar les passes fetes. Res em resulta familiar. Hi ha algú allà fora?

Un bip llarg.

1: Dia 184, seqüència 13, de l'any 1. 31 dies sense senyal de tornada. Potser ja és primavera. He sortit a l'exterior i he notat escalfor a les mans.

Un bip llarg.

1: Dia 197, seqüència 13, de l'any 1. Un biiip constant. Sense senyal de tornada, encara.

2: Soc/ Soc jo. Entre les runes.

1: Hola?

2: No sé si el senyal és prou clar.

1: Hola?

2: Mai abans havia fet servir un aparell com aquest.

1: Jo tampoc! Em sents?

2: És massa antic.

1: Em sents?

2: Hi ha un soroll de fregit constant.

1: Com un biiip llarg, oi? Soc aquí, a l'altra banda.

Un bip llarg.

1: Dia 203, seqüència 13, de l'any 1. Soc viva. Tu també. Som una espècie més en perill d'extinció?

2: És bastant ridícul.

1: Potser som salvatges. Vaguem com salvatges. Com nòmades.

2: No em puc moure. Ja ho saps.

1: Perdona, perdona.

2: Ho saps.

1: Et buscaré. Crec que sé on trobar-te. Aquests aparells tenen un radi d'abast de mil metres. No pots ser lluny. Crec que sé on trobar-te.

2: Quin sentit té tot això?

Un bip llarg.

1: Dia 211, seqüència 13, de l'any 1. No ha funcionat. D'acord. D'acord. No estava previst.

2: Respiro encara. Això no estava previst.

1: No em deixis.

2: Quin sentit té tot això?

1: Potser només nosaltres /
Et necessito. Et necessito. No em deixis.

2: Mira el cel. Jo ho faig. Ho feia abans. M'ajeia panxa enlaire a mirar el cel i deixava de pensar una estona.

1: No em deixis encara.

2: Canta'm la cançó.

1: Quina?

2: Ja ho saps.

1: *Ground control to Major tom / Ground Control to Major Tom / Take your proteins and put your helmet on.*

Un bip llarg.

2: És el dia /

1: Calla. Encara no.

2: Soc jo.

1: Ho sé.

2: No sé si el senyal és prou clar.

1: Et sento a prop. Crec que cada cop soc més a prop. Et trobaré.

2: Quin sentit té tot això?

1: No vull tornar a discutir.

2: Canta'm la cançó.

1: *This is Ground Control to Major Tom / You've really made the grade / And the papers want to know whose shirts you wear / Now it's time to leave the capsule if you dare.*

Un bip llarg.

1: Dia 302, seqüència 13, de l'any 1. No tinc forces.

2: Canta'm la cançó.

1: Avui no en tinc ganes.

2: Canta'm la cançó.

1: Deixa'm.

Un bip llarg.

1: Dia 365, seqüència 13, de l'any 1. On ets?

2: Entre les runes.

1: No et veig.

2: Entre les runes.

1: No em rendiré.

2: No ho aconseguirem.

1: Et sento tan a prop.

2: Canta'm la cançó.

1: Avui fa un any de /

2: No puc continuar. No vull continuar.

1: D'acord. Érem tan a prop. No creus que un dia vam ser realment a prop? D'alguna cosa nova.

So de rebobinar una cinta. Els dos personatges es troben al voltant d'un únic aparell.

2: Soc jo. Aquí estem. Entre les runes del que va ser el nostre barri algun dia. No sé per què m'obligues a fer això. Quin sentiment té tot això?

1: Continua.

2: És bastant ridícul. Ja ho saps. És massa antic. No sabem si pot enregistrar. I mai abans havia fet servir un aparell com aquest.

1: Calla i continua.

2: No sé si el senyal és prou clar. Hi ha un soroll de fregit constant.

1: És perfecte. És millor que res.

2: Respiro encara. Això no estava previst. No em puc moure. No puc continuar. Et demano sisplau que continuïs tu. No ho aconseguirem. Si et quedes aquí cap de les dues sobreviurà. Jo no ho faré. Tu tens una oportunitat. Deixa'm aquí i marxa. Per això he accedit a gravar aquesta merda, suposo. No perdis el cap. Mira el cel. Jo ho faig. Ho feia abans. M'ajeia panxa enlaire a mirar el cel i deixava de pensar una estona. Avui és el dia 43 després de la destrucció del planeta. Potser no hi ha ningú més. No vull continuar. No tinc forces. Sisplau, canta'm la cançó.

1: *This is Major Tom to Ground Control / I'm stepping through the door / And I'm floating in a most peculiar way / And the stars look very different today.*

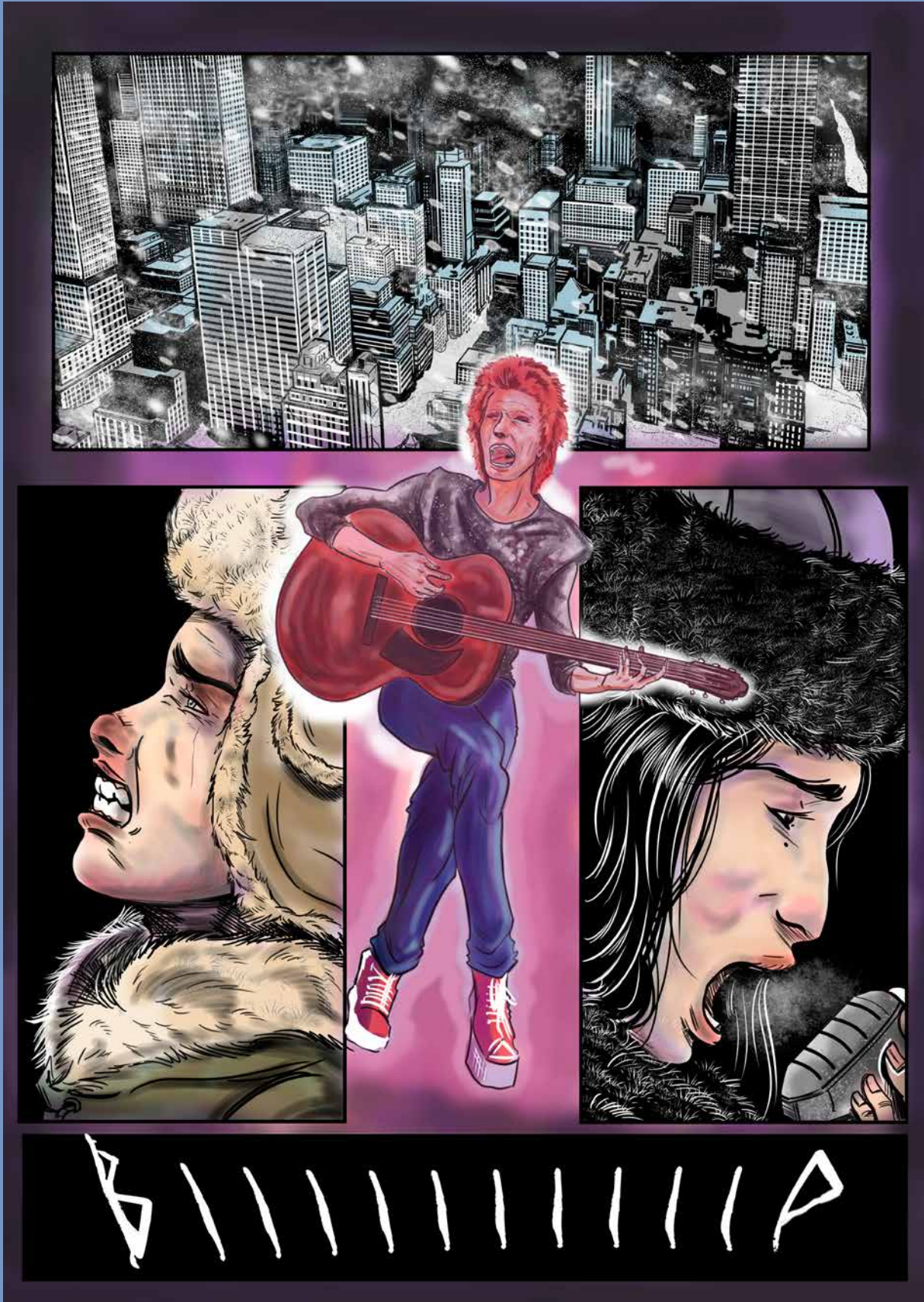
So de rebobinar una cinta. Un bip llarg.

1: Dia 1, seqüència 14 de l'any 2 de la nova civilització. Hi ha algú allà fora?

Fosc.

LA CASA DE ASTERIÓN

de Joan XANCÓ

PERSONATGES > INTÈRPRETS

ASTERIÓN / MINOTAURE > Aquiles DÍAZ

TESEO > Ivan CAELLES

MINOTAURO

La enorme montaña de arena que se acumula a lo largo de las galerías me anuncia la llegada de mi redentor. Sé que soy el hijo de una reina y no deseo compararme con el vulgo, pero debo reconocer que algo dentro de mí se acelera cada vez que pienso en él. ¿Cómo será? ¿Vendrá de muy lejos? ¿Será cómo yo? Hace nueve años marqué este día en mi calendario desde que pronosticaran su llegada. Fue uno de los nueve hombres que entran en la casa para que yo los libere de todo mal. La ceremonia dura pocos minutos. Cinco campanas anuncian la apertura de una de las puertas. Puede parecer fácil, pero hay cien, o mil o son infinitas, no lo sé. Es entonces cuando me lanzo a nuestro encuentro, buscando sus pasos o su voz o sus gemidos al fondo de unos corredores y otros y corro y los alcanzo y uno tras otro cae sin que yo me ensangrienté las manos. Donde cayeron, quedan, y los cadáveres ayudan a distinguir una galería de las otras. Desde ese día no me duele la soledad, porque sé que él vive y que al fin se levantará sobre el polvo. Si mi oído alcanzara los rumores del mundo haría tiempo que hubiera percibido su presencia.

Ya empieza. Tres, cuatro..

TESEO

Cinco campanas... No pensaba que estuviera tan oscuro. ¡Sí, sí, gracias, estoy preparado! Bueno, ahí voy. Deseadme suerte.

ASTERIÓN

¿Es él? Ha llegado. La luz del alba que se filtra por las grietas del techo me señala el camino entre los infinitos pasadizos, a lo largo de los que raudo busco los pasos de mi visitante, dejando atrás agujeros, rasguños o manchas en unas paredes cargadas de historias. Le oigo a 6 pasillos al norte, 8 al este y 2 al sur. Ahora tendré un compañero al quién enseñarle la casa, por fin se acabó jugar solo: le diré cosas como ahora desembocamos en otro patio o ahora verás una cisterna que se llenó de arena o ya verás cómo el sótano se bifurca. A veces me equivocaré y nos reiremos los dos. No está.

Corro 10 pasillos al oeste, 3 al norte y 2 al este. Nada. Sigo. Lo oigo 15 al sur, 5 al este y 2 al norte. Nada, sigo. 8 al oeste, 7 al sur y 3 al este o 3 al norte, 5 al sur y 3 al este. Nada.

¿Dónde está? ¿Dónde está? ¡Maldita sea! Está oscureciendo, solo algunas antorchas iluminan ahora los intrincados corredores y yo sigo sin encontrar a mi redentor. ¿Por qué no oigo nada? Me abalanzo sobre una pared tras otra, dejando atrás esquinas que vuelven a aparecer ante mí. ¿Estoy perdido en mi propio laberinto? Eso es ridículo. ¿Dónde está?

TESEO

Wow. Ese grito lo ha hecho temblar todo. ¿Dónde coño está? ¿Cómo puede ser tan grande, esto? Avanzo.

ASTERIÓN

Avanzo. Tiene que estar cerca.

TESEO

Un pasillo. Huele peor.

ASTERIÓN

Otro bebedero.

TESEO

Por aquí ya había pasado. Creo.

ASTERIÓN

¿He vuelto atrás?

TESEO

El hedor se intensifica. Otro pasillo.

ASTERIÓN

Noto su presencia. Viene hacia aquí.

TESEO

Hace más calor.

ASTERIÓN

Un halo de luz, un lejano reflejo me ilumina.

TESEO

Una sombra me mira. Es enorme.

ASTERIÓN

Es él.

TESEO

Eres tú.

ASTERIÓN

A menos de 100 metros, al fondo del pasillo. Estoy nervioso... Su rostro no me mira como lo hicieron antaño, en algún atardecer en el que pisé la calle y en el que volví por el temor que me infundieron las caras de la plebe: todas caras descoloridas y aplanadas. Él es distinto. Sus ojos desprenden un brillo olvidado ya en el polvo de los años. Está tan expectante como yo.

TESEO

Se acerca.

ASTERIÓN

Me abalanzo sobre él igual que perro salta sobre su compañero de juegos reencontrado. Mi corazón late con fuerza. ¿Me llevará lejos?

TESEO

50 metros.

ASTERIÓN

¿Quizá nos quedemos aquí?

TESEO

25 metros.

ASTERIÓN

Puedo olerlo.

TESEO

Estoy preparado. Gracias. Muchas gracias.

ASTERIÓN

Nunca antes había visto tal cantidad de gente junta. Se amontonan a la salida del laberinto.

TESEO

Gracias.

ASTERIÓN

Todos le miran. Hay una mujer que llora y una chica que le abraza. Otros hombres le felicitan. Los tres nos apartamos unos metros de la multitud. La lluvia me resbala por la mejilla, ahora colgando como un péndulo de la mano de mi redentor.

TESEO

Ariadna, sí, estoy bien. Hubo algo... estoy desconcertado. Cuando nos vimos se abalanzó sobre mí con aquella mirada de la que hablaban en los libros, pero... no sé cómo explicarlo. El Minotauro era... el Minotauro apenas se defendió, Ariadna.

||

L'ESFONDRAIMENT DE L'IMPERI

de Josep Miquel MUÑOZ

PERSONATGES > INTÈRPRETS

ELLA > Sandro SÁNCHEZ

ELL > Jordi GISPERT

ELLA: Mai no havia pujat tan amunt. La vista des d'aquí és impressionant.

ELL: La ciutat als teus peus.

ELLA: Majestuosa, elegant, precisa... Com un mecanisme perfectament engreixat i en ple funcionament.

ELL: I nosaltres en som el cor.

ELLA: Et deu fer sentir...

ELL: Poderós?

ELLA: Invulnerable.

ELL: No. Sempre hi ha algú altre, més amunt, amb prou poder com per aixafar-te només movent la punta del seu dit.

ELLA: I no tothom és capaç de suportar la pressió.

ELL: No tothom és prou fort.

ELLA: Ell s'ha estimat més sortir volant.

ELL: Quinze anys al càrrec et garanteixen una bona caiguda. Va caure a plom sobre l'asfalt.

ELLA: Ha estat un covard.

ELL: Potser sí. Sempre hi ha d'haver algú altre, més amunt. Són les regles del joc.

ELLA: Si més no, tu encara pots triar aquest «algú altre».

ELL: Només soc un assessor del Consell d'Administració. No sempre tenen en compte la meva opinió.

ELLA: Volia aquest lloc. Ho saps. He lluitat per ell. Hi tinc dret.

ELL: Et vaig proposar pel càrrec. He fet el que he pogut, però mai no tinc l'última paraula.

ELLA: De debò vols que m'ho empassi? Sempre has fet i desfet a plaer...

ELL: Les coses han canviat.

ELLA: Soc la persona més qualificada i he fet més que ningú per aquesta empresa.

ELL: Ho saben! I per això han volgut que et mostri el seu agraïment.

ELLA: Te'l pots fotre pel cul el seu agraïment.

ELL: Ha estat una decisió difícil. Van sorgir dubtes. Algú va suggerir que, potser, no eres la persona més adequada.

ELLA: I tu?

ELL: Jo?

ELLA: Què vas fer tu?

ELL: Què volies que...?

ELLA: Res! Suposo que ja t'estava bé, oi?

ELL: Què?

ELLA: Aquest «algú altre» podia ser qualsevol, fins i tot aquest marrec acabat de sortir de l'ou. Has vist com vesteix? Qualsevol, sí. Però no jo. No la teva dona.

ELL: No depèn de mi.

ELLA: Tens prou estómac per llepar-li les sabates a qualsevol però no pots sofrir la idea que jo et doni ordres. El teu estúpid orgull de mascle no ho pot permetre.

ELL: No pots parlar-me així. Val més que ho acceptis d'una vegada...

ELLA: No tornis a dir-me mai més què he d'acceptar i què no. I no, no accepto aquesta decisió. No penso permetre que, pel fet que soc una dona, em neguin el que és meu. I no penso permetre que, pel fet de ser la teva dona, em diguis què he d'acceptar i què no. M'ho deus. Jo et vaig fer entrar a l'empresa. Gràcies a mi has arribat on ets. Vull que entris en aquell despatx i els diguis que no accepto...

ELL: Encara que no t'ho creguis, el fet de ser una dona, ni que sigui per una vegada, era el teu punt fort. Els agradava la idea de posar-hi una dona al capdavant. Tot i això...

ELLA: Llavors? M'ho deuen. Durant més de vint anys m'he desvetllat per...

ELL: Aquest és el problema. És per això que han desestimat la teva candidatura pel càrrec.

ELLA: Per la meva dedicació? Els meus sacrificis, les nits sense dormir per aconseguir contractes? La meva fidelitat? Em dius que...

ELL: Mira allà baix! Mira la ciutat! Sí, és veritat. Vista des d'aquí sembla un mecanisme perfectament engreixat i en ple funcionament, on cada peça fa la seva funció, sense dubtar, sense esperar fer cap altra cosa que el que nosaltres els hem dit que facin: produir, somniar i consumir; un dia darrere l'altre, seguint un pla predeterminat. Pura harmonia. El paradís que nosaltres hem creat. I així l'hem vist durant tot aquest temps, des de la fundació d'aquest... Imperi. Però alguna cosa ha canviat. Alguna cosa s'està esquarterant allà baix. De sobte... les rates han pres consciència, i ja no accepten les decisions imposades des de dalt. Volen agafar les regnes de les seves vides. La consciència ha pres els carrers, com una revolució, com una invasió bàrbara, que no sabem quan ni com va començar, però que ja és aquí, a les portes, soscavant els nostres peus de fang. Les rates volen dictar les lleis i l'Imperi se sent amenaçat.

ELLA: Sé prou bé que el món ha canviat. I sé perfectament com enfrontar aquests canvis.

ELL: No volen sentir a parlar de nous plans estratègics, ni de canvis de paradigma... Volen una revolució, remoure-ho tot. De dalt a baix. Perquè res no canviï. Baixar al carrer. Fondre's amb ells. Saber què pensen, què desitgen... i fer-los creure que, a partir d'ara, les coses seran diferents. Volen un sistema més humà i més proper. Tenir-los en compte. Per això necessiten algú que parli el seu mateix llenguatge; algú a qui puguin mirar a la cara i en qui es puguin reconèixer; algú jove, pur, incontaminat. Algú capaç d'assimilar les noves consciències i convertir-les en noves oportunitats de negoci.

ELLA: Ell.

ELL: Ell i el seu nou equip.

ELLA: Els heu donat les claus. Heu deixat entrar els bàrbars. Ells assolaran el que nosaltres hem construït.

ELL: D'això es tracta: d'acabar amb el passat. Fins a l'última pedra. Començant per aquest mateix edifici, aquest arrogant monòlit d'acer, vidre i prepotència que nosaltres vam ajudar a construir.

ELLA: Així... ja han pres la decisió.

ELL: La veritat és que ni tan sols vaig poder llegir el meu informe recomanant el teu nomenament. La reunió del gabinet de crisi va ser una pura formalitat, una farsa. Tot estava decidit. No hi havia res a discutir. El nomenament del nou Director General serà immediat.

ELLA: Tan ràpid? Tot just fa una setmana que l'anterior Director...

ELL: Fa temps que treballa en el seu pla de reconversió. Fa temps que és ell qui mana a l'ombra. Però han hagut d'esperar per poder... «netejar la seva cadira».

ELLA: Netejar la cadira?

ELL: Saps com funciona. No poden fer-te fora perquè tens un contracte blindat. Però t'imposen aquest nou pla de reconversió de l'empresa. Supediten la teva remuneració a assolir uns objectius determinats. L'obtenció de beneficis per sobre de qualsevol altra consideració. I res millor per augmentar la productivitat que imposar el terror. Cada acomiadament augmenta la teva prima. Però també et crea enemics, t'aïlla cada vegada més. Llavors et mouen d'un despatx a un altre i et deixen sense atribucions. Cada vegada tens uns objectius més exigents i menys poder per aconseguir-los. T'envien fora, sense cap funció, només perquè no puguis veure la teva família. No deixen de pressionar-te esperant el moment que cedeixis, que abandonis, que acceptis deixar el teu càrrec. La majoria acaben cedint tard o d'hora i surten per la porta. Alguns ho fan per la finestra. No els importa gaire.

ELLA: Per què m'ho expliques tot això?

ELL: No volen dissidències ni lluites internes. «Tots a l'una!», aquest és el seu lema.

ELLA: Què vols dir?

ELL: Sabien que no acceptaries la seva decisió, que voldries lluitar per allò que penses que és teu.

ELLA: Per allò que és meu.

ELL: Sí. I això et converteix en una amenaça pel futur. Volen que deixis l'empresa.

ELLA: Què!? No penso renunciar així com així. Tinc drets i penso lluitar.

ELL: Per això no tindran cap pietat.

ELLA: No es desfaran de mi tan fàcilment.

ELL: Llavors saps què t'espera. No vull que passis per tot això. Et conec! Sé què significa aquesta empresa per tu. Sé que ho has sacrificat tot per ella. Tot. També a mi...

ELLA: És això!

ELL: Què?

ELLA: Ja ha començat la guerra bruta. Xantatge emocional... Per això t'han enviat. Per això m'has fet cridar al teu despatx. No calia que fossis tu el missatger.

ELL: Volia... protegir-te.

ELLA: El futur demana sacrificis i t'han enviat amb el verí. Ara mateix deuen ser allà, reunits a la sala de juntes, esperant que els portis el meu cap en una safata de plata. Suposo que t'han ofert una bonificació, una succulenta prima per objectius assolits.

ELL: No exactament.

ELLA: O potser formaràs part del nou Consell d'Administració? Estic segura que, d'una manera o altra, voldran premiar la teva fidelitat, la teva abnegació, la teva... obediència cega i sense escrúpols.

ELL: No. No ho faran. Aquest és el meu darrer servei a l'empresa. També jo soc part del passat. Demà mateix he de deixar el meu lloc.

ELLA: «Roma no paga traïdors.»

ELL: M'agradaria pensar que, tot plegat, és una oportunitat.

ELLA: Una oportunitat? Per què?

ELL: Per retrobar-nos. Vint anys després. Però sé que vint anys deixen un buit massa gran.

ELLA: Tinc un nom. Soc algú en aquest món. Em refaré.

ELL: No et deixaran. El passat és mort. Llarga vida al futur!

ELLA: No em resignaré.

ELL: Vagaràs pel llot com una ànima en pena. S'ha acabat. L'imperi se sent amenaçat. Barrarà les portes i nosaltres serem bandejats. Desapareixarem. Ells amagaran les urpes i mudaran la pell, oferiran un rostre més adient als nous temps. Mudaran la pell, sí, però només per preservar la mateixa merda de sempre.

ELLA: Sortiré per aquesta porta. I l'endemà començaré des de baix. M'obriré un camí a porta freda si cal.

ELL: El llit serà buit i les nits gelades.

ELLA: Tornaré a ocupar el meu lloc entre ells.

ELL: Obriré la finestra i volaré sobre la ciutat assetjada. Els meus ossos es clavarán al fang i la meva sang esquitxará els murs d'aquest imperi. I la ciutat veurà el seu veritable rostre. I, algun dia, les consciències s'aixecaran i esfondraran les portes.

ELLA: No els deixarem entrar.

||

ESTIVAL

de Gerard BIDEGAIN I FIGUEROLA

PERSONATGES > INTÈRPRETS

A > Anna BERENQUER

B > Oriol GENÍS

Un rellotge de paret. Toquen les dotze del migdia d'un quinze d'agost. Un menjador d'estil modernista. Una noia jove espera asseguda. Entra l'home per la porta del fons, amb una ampolla de vermut a la mà.

A: home de 80 anys. B: dona de 20 anys.

A: Segur que no vols una mica de vermut? És de Riudoms. (Se'n posa més. Pausa.) O de Reus. Tant me fot, ja. (En beu. Pausa.) Mira, si esperes que et porti allò de la sal i la llimona, i llepar la mà, i tota la pesca, ja pots girar cua, perquè, en aquesta casa, no en tenim, no n'hem tingut ni en tindrem mai, d'això. (Pausa.) No vull fer balanç de la meva vida, ara. Si l'entrevista ha de seguir per aquest camí, val més que passis via, nena. (Beu. Pausa.) Perquè jo ja estava fent balanç de la meva vida quan tenia vint anys. Llavors ja m'ho mirava tot amb certa perspectiva, m'entens? Escrivia lletres i ja semblava que escrivís al més enllà. A algú mort.

B: Mort?

A: No em tallis. Com si escrivís al més enllà, sí. I analitzava el meu dia a dia, i el meu futur... i no hi veia res. Diuen que no hi ha res més transcendent que tenir un fill, plantar un llibre i escriure un arbre.

B: Plantar un arbre /

A: Això he dit.

B: Bé.

A: I això deu voler dir que els humans tenim una tendència irremeiable a la posteritat. Les piràmides d'Egipte... Però què collons hi fem al present? Sembrar la posteritat? Conservar el passat? Carregar-nos-el? Sé que això potser no té gaire cosa a veure amb la teva entrevista.

B: No pateixi.

A: Deus tenir un termini per presentar el text, oi? Ho deus haver de passar a net, de redactar, vaja.

B: És radiofònica.

A: Eh?

B: L'entrevista. No l'he de passar a net perquè és radiofònica. Per això li he dit que posava la gravadora en marxa. Només ho hauré d'editar.

A: Editar-ho.

- B: Sí. *(Pausa.)* Està bé, seguim aquest fil que vostè mateix ha encetat: sempre hi ha un termini. En molts sentits. Vostè considera que la seva tasca com a artista ve supeditada a la seva voluntat de perdurar en el temps, de transcendir, de deixar en herència un llegat.
- A: Nena, sorprèn que les preguntes me les formulis indirectament.
- B: Quan les hi he formulat directament no me les ha contestades.
- A: Doncs porto tota l'estona pensant que ja les duies contestades abans de travessar aquesta porta, nena. *(Pausa.)* El meu termini, ara, és la Mort. Però no la busco pas. Podria agafar un vol i plantar-me davant del Capitoli dels Estats Units i cridar «Al·là és gran!». És la manera més fàcil de suïcidar-se actualment. Però no. M'entesto a esperar l'arribada de la Mort aquí mateix on soc, a casa. Apunta això. Ah, no, que és gravat. Un dels meus millors amics —era medievalista, saps?— tenia una germana més gran tancada en una residència ronyosa del poble. Ell va acabar els seus dies ingressat al mateix lloc, amb la seva germana. Una desgràcia. Va morir abans ell que ella. Una merda. Això t'ho explico perquè la bona dona, amb més de cent anys, no sabia què collons hi feia al món. *(Beu.)* Un dia em va explicar que un dels seus records més preuats de joventut era veure's cuidant un nadó: el seu germà, el meu amic. Ara ell ja era mort i ella, tan gran com era, havia perdut tots els seus amics. I la família. «Què espera la Mort a venir-me a buscar?», deia, ben serena. Se sentia oblidada per la Mort. M'entens?
- B: I això el va inspirar a vostè per compondre alguna de les seves cançons.
- A: Ara tindràs el teu titular, nena. Espera un moment.
- B: És viva aquesta senyora?
- A: Primera pregunta directa! Felicitats. *(Pausa.)* No, és morta ja. Vaja, em penso que deu ser morta.
- B: En aquest moment vostè està esperant la Mort com ho feia la germana del seu amic.
- A: Bé, seria una possibilitat. Perquè, què hi faig jo en el món sinó escoltar els meus discos ratllats per la pols de les dècades i lamentar-me dels errors d'afinació d'una banda barata o de les composicions poc reeixides amb què pagava les sabatones dels meus fills? *(Beu.)* El nostre gran problema /
- B: El nostre?
- A: Com a poble, com a país. El nostre gran problema com a poble ha estat, precisament, aquesta poca vista, aquesta poca intenció d'arribar a transmetre, a deixar en herència, alguna cosa ben nostra. Potser hem volgut protegir tant la nostra cultura crucificada per tants i durant tant de temps, que nosaltres mateixos l'hem convertida en un *ecce homo*, en una desferra que ja no interessa. Hem tancat la nostra cultura en una urna de vidre, i ara ja no la pot tocar ningú. Com la pubilla aquella, com es deia, com...? Blancaneus.
- B: Només la podem veure a través d'un vidre gruixut i ple de les nostres pròpies ditades greixoses.
- A: Com va passar amb en Floquet de Neu. Exacte. *(Pausa.)* Per què reflexionem tant i actuem tan poc, nosaltres? Per exemple: tu.

- B: Jo, què?
- A: Et dediques a entrevistar gent com ara jo.
- B: Bé, també faig altres coses, per sort.
- A: Però mai no has escoltat les meves cançons.
- B: No pateixi, que les citaré totes en aquest reportatge, senyor. M'hi va el sou.
- A: Potser només deus haver escoltat aquella versió totalment prescindible que em van encarregar pel disc de *La Marató* de fa tres anys, a duet amb aquell nano sortit del concurs de caçatalents de la televisió. Quina tristor. Això ja sembla una entrevista pòstuma.
- B: No cal que centrem l'entrevista en la mort, senyor.
- A: Mira, nena, als tanatoris es parla de vida. La gent que hi va, vull dir. No els morts, és clar. I a les escoles, al jovent, mai, mai, mai us han parlat gens ni mica de la mort. Aquest és el relat que impera; una ocultació de l'evidència, una anormal fragilitat d'un dia a dia retransmès per pantalles de mòbil que enregistren concerts en directe. L'absurditat de fer-ho tot a distància. Fins i tot l'amor.
- B: Unir el concepte fer l'amor i la paraula tanatori en un mateix discurs és curiós.
- A: La meua música és com un tanatori, m'entens? Com a concepte. Mira, un home /
- B: Senyor, podria fer el favor de posar-se al costat del balcó? No, més cap a la dreta. Aquí. No es mogui. És que vull que, a les fotos que vaig fent, s'hi vegin les motllores modernistes i, sobretot, el pom d'aquell porticó. (*Clic de la foto.*) Genial. (*Pausa.*) És que necessitem algunes fotos per il·lustrar l'entrevista.
- A: Que no hem quedat que era radiofònica?
- B: Necessitem fotos per posar a les xarxes.
- A: Quin dia surt això?
- B: Aquest vespre.
- A: És clar, un quinze d'agost no deueu tenir notícies i teniu minuts lliures per parlar de mi, oi?
- B: No és això.
- A: Vaja, això si els islamistes no es carreguen ningú aquesta tarda, oi? No teniu cap enviat especial a Ripoll, a veure quina en preparen aquella colla? O potser haviu de triar entre parlar de la Mare de Déu d'Elx o jo i m'ha tocat la Grossa.
- B: Disculpi, està tornant a tapar el pom del porticó.
- A: Sí, sí, ja em poso a lloc. Ja em poso a lloc.
- B: Fa cara de cansat. Si vol, podem seguir un altre dia.
- A: No. Acabem ara. Un altre dia seré mort. (*Pausa.*)
- B: És estranya aquesta entrevista.

A: No me n'havia adonat.

B: Val més que apagui la gravadora.

A: Si no se t'acaba la cinta, deixa-la una estona més gravant. Et llegiré, en exclusiva, la lletra de la darrera cançó que he compost. Com bé saps —suposo— jo componc la música, però també n'escric les lletres. (*Desplega un paper.*) Aquesta és un intent desesperat i anaeròbic d'arribar a tocar l'ànima a les noves generacions. Fa així. La recito, eh? No la canto.

Valida'm les èsquils / del perfil Linqedin.

A vimeo penja el book, penja el book, penja el book.

—«penja el book» es va repetint de fons durant tota la peça,
«pen ja-el book, pen ja-el book»—

Retuiteja'm piulades / que vaig fent pel tuitè.

Comparteix els meus posts / al bell mur de feisbúc.

Posa'm laic a instagram; /

—inicialment volia posar «o al pinterest», però això no m'hi anava bé, perquè em sobrava una síl·laba—

mira els estats guatsap.

Segueix-me al iutubèn / marcant les creus dudèl

i decidim, per fi, / el dia de fer el brantx.

—i acabo dient—:

L'emapetrès envia'm / per meil o bé en un draif.

Jo et convidaré a un te / i el pagaré en bitcoins.

(*Pausa.*) Sí, ja sé que no em rima cap vers, però es veu que això de la rima ja no és *trendi*. A tu et sembla que pot tenir acceptació? (*Pausa.*)

B: Ara li dispararé.

A: Dispensa?

B: Li rebentaré el crani amb un tret.

A: Magnífic. Puc fer una trucada?

B: No tapi les motlures. Li faré una darrera foto amb vida.

A: És una broma.

B: Ara és vostè qui no formula les preguntes directament.

A: Nena, m'estàs començant a... (*La noia treu una pistola i li posa el silenciador.*) Collons, ei, collons, collons, guarda això. Em sents? Guarda això. Collons. Nena..., nena, escolta jo no volia ofendre't, em sents?

B: No m'ha ofès.

A: Ah.

B: Jo ja sabia que el mataria avui, en acabar l'entrevista.

A: Doncs jo no. Collons, abaixa l'arma. La mare que em va parir.

B: Per no saber què hi fa al món noto una certa preocupació pel fet de traspasar a l'altra riba.

A: No! Preocupació? Jo? No. Si a mi m'és igual, senyoreta.

- B: Fins ara m'havia anomenat, majoritàriament, «nena».
- A: Noia, nena, senyora, senyoreta..., vaja, tant se val, eh? Ha estat una entrevista agradable, això és el que compta.
- B: Posi's de cara a la paret.
- A: No, mira, no. Farem una altra cosa. Totes aquelles preguntes que m'havies formulat indirectament i que jo no t'he contestat, d'una manera molt mal educada, tot sigui dit, doncs... te les contestaré! Eh? Va bé? Oi que sí? Vinga, abaixa l'arma. *(La noia l'apunta.)* Collons, no! No! *(El rellotge de paret cada cop fa anar els segons més de pressa.)*
- B: No es mogui. No cridi. No xiscli. I parli'm de vostè.
- A: Aparta l'arma del meu front. Sé que tu... que vostè no em vol matar. Qui l'envia? L'envia el govern central? Qui?
- B: Jo no actuo per ordre de ningú. Soc *freelance*. *(Pausa.)* Autònoma.
- A *(més atemorit)*: Collons... Autònoma... collons...
- B: Miri'm a la cara.
- A: Sí, sí.
- B: Als ulls.
- A: Entesos. Als ulls, entesos.
- B: I repeteixi amb mi.
- A: I repeteixi amb mi.
- B: Encara no, hòstia.
- A: Entesos! Entesos!
- B: La meva filla Marta.
- A: La meva... filla Marta.
- B: Amb decisió!
- A: La meva filla Marta.
- B: No és filla meva.
- A: No és filla meva.
- B: És filla del locutor de «La Nostra», Manel Martí.
- A: És filla del locutor de «La Nostra», Manel Martí?
- B: Afirmació!
- A: És filla del locutor de «La Nostra», Manel Martí, sí!
- B: Molt bé. Posi's de cara a la paret.
- A: Sí, sí. Ara mateix. *(Es posa de cara a la paret. Pausa. Ella abaixa l'arma i comença a recollir-ho tot. Ell, encara d'esquena.)* Ha parat la màquina de gravar?
- B: Ho acabo de fer. I ara marxaré.
- A: Un moment. *(Es gira.)* I no em mata?

B: És més notícia el que acaba de pronunciar que mil imatges del seu cervell escampat per les motlures i el pom modernista del seu menjador. I ara escolti'm bé, perquè només li ho diré una vegada: si mai s'atreveix a trucar a la policia i denunciar el que acaba de passar aquí, tornaré a venir. I li dispararé.

A: Un moment, senyoreta, no pot esbombar que... es veurà que està tret de context i... ho dic entretallat.

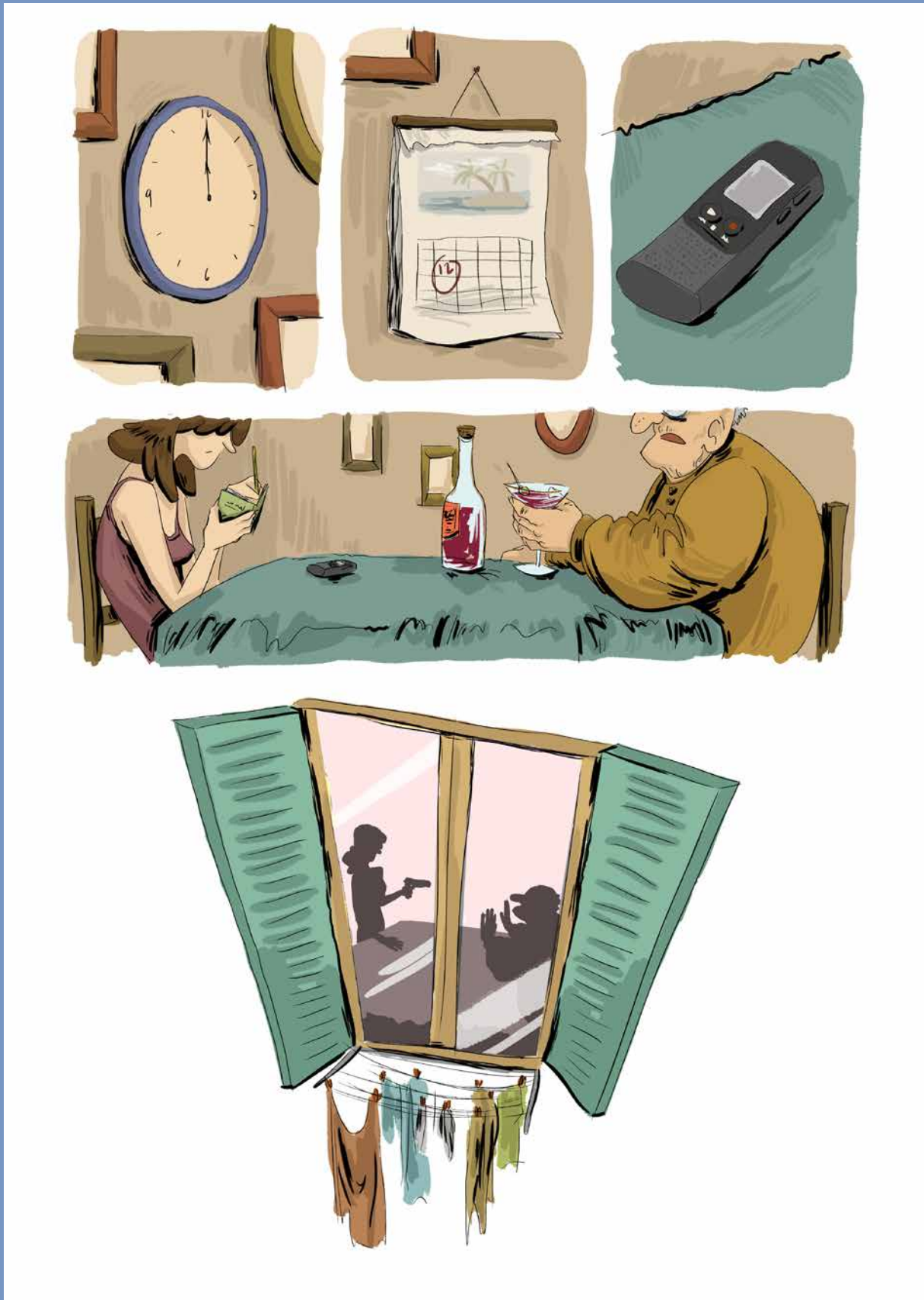
B: Només cal editar-ho. (*Silenci.*) Envii'm per Wetransfer una de les seves darreres cançons per poder il·lustrar l'entrevista. (*Pausa.*) I si encara no sap què és el Wetransfer li ho pregunta a la seva neta.

Ella escura la copa de vermut d'un glop. Marxa donant un cop de porta. El rellotge es va aturant.

A: Sobreviure. Sobreviure per seguir queixant-se. Queixar-se per tal de seguir sobrevivint. I una melodia enregistrada que es podreix en un disc de vinil; mentrestant, un pardalet saltironeja al bell cim d'una muntanya, evitant la tempesta com la figura d'una musa a la proa d'un vaixell. I una copa de vermut que m'espera a la taula de marbre del pati, voltada per una frenètica mosca estival. (*Pausa. Silenci. Rellotge aturat.*) Ja tinc lletra per a la propera.

Silenci. Fosc.

GRÀCIA PLENA

de Denise DUNCAN

PERSONATGES > INTÈRPRETS

ESTELA > Anna FARRIOL

SARAH > Anna MASSÓ

SARAH

Per fi.

ESTELA

Hòstia, sí. Per fi.

SARAH

Ha estat complicat, eh?

ESTELA

No em sembla gens estrany.

SARAH

Eh?

ESTELA

Vull dir, és com... és del seu estil.

SARAH

No crec que en aquestes circumstàncies puguem dir que...

ESTELA

Doncs jo sí, jo sí que ho dic: bruixot, dolent, bitxo!

SARAH

Saps que no et sent, oi?

ESTELA

Sí que em sent, sí. I fins i tot ara trobarà la manera de fotre'm. Cabrón!

SARAH

Bé, però ara ja està.

ESTELA

Per fi.

SARAH

Hòstia, sí. Per fi. Però ha trigat, eh? Vull dir, que han passat uns quants dies abans de...

ESTELA

Ha trigat, ha trigat. Però ara per fi ha rebentat. *Anda*, rodolí.

SARAH

Joder, Estela.

ESTELA

Què?

SARAH

«Ha rebentat»?

ESTELA

L'ha palmat, l'ha dinyat, ha «pateado el balde».

SARAH

T'he entès.

ESTELA

Que està mort!

SARAH

Per això.

ESTELA

Per això què, Sarah?

SARAH

No sé, que no...

ESTELA

Ah, espera, espera, espera..., vols que em senti malament perquè ha mort aquest...

SARAH

No, però, home, una mica de... no sé, que el cadàver està aquí al costat encara.

ESTELA

Ja.

SARAH

Calentet, com si diguéssim.

ESTELA

Vale. (*Fa que plora.*) Millor?

SARAH

Recorda'm morir-me després que tu.

ESTELA

Fet. (*Pausa breu.*) En tot cas... per fi! Ja està! La mala bèstia ha mort i podem anar en pau donem gràcies al senyor.

SARAH

No ben bé.

ESTELA

Què vols dir?

SARAH

Ara vindrà la part més...

ESTELA

Xunga?

SARAH

Sí.

ESTELA

Ja.

SARAH

Saps que legalment no tens dret a res?

ESTELA

Tu tampoc, *listilla*.

SARAH

Mentre el Joan i el Lluís no es matin pels tres duros que els hi deu haver deixat...

ESTELA

Mai se sap. La gent és molt tranquil·la fins que parles de diners.

SARAH

La part bona és que nosaltres podem guardar un cautelós silenci i, si volen, que es matin entre ells.

ESTELA

Sempre troben motius per estar de males, igualment.

SARAH

És curiós, oi?

ESTELA

Curios?

SARAH

Sí, tots ens estimem molt fins que passa alguna cosa, vull dir... que és una il·lusió finita. Com tenir parella: quan comences amb algú, fundes una mena de comuna hippy amorosa.

ESTELA

Ja...

SARAH

Fins que t'adones que l'amor arriba fins on arriben les propietats.

ESTELA (*imitant el seu sogre*):

Viviu en un concubinat molt mal vist davant els ulls de Déu, deia.

SARAH

Collons, és que Déu tot ho veu malament. Encara que jo sí que m'hauria casat per l'Església.

ESTELA

Què dius?

SARAH

Sí, té certa gràcia.

ESTELA

Gràcia? Gràcia té el meu cosí explicant acudits!

SARAH

Vols que te n'expliqui un?

ESTELA

El treuen de l'habitació, espera que he de cantar.

SARAH

Cantar?

ESTELA

L'hi vaig jurar al seu llit de mort.

SARAH

Estàs de conya? Però si jo t'anava a explicar un acudit.

ESTELA

Que callis, Sarah.

SARAH (*xiuxiuejant*):

Había tres señoras en un supermercado...

ESTELA (*cantant l'Ave Maria de Schubert*):

Xxxxxtt! *Ave Maria* /

SARAH

Una llamada Maria /

ESTELA (*cantant*):

Gratia plena /

SARAH

Otra llamada Antonia /

ESTELA (*cantant*):

Maria, gratia plena.

SARAH

Y la última llamada Penélope.

ESTELA

Maria, gratia plena.

SARAH

La primera dice: Hola soy María /

ESTELA

Ave, ave dominus /

SARAH

Pero me pueden llamar Mari.

ESTELA

Dominus tecum /

SARAH

La otra dice: /

ESTELA

Benedicta tu in mulieribus /

SARAH

Hola soy Antonia pero me pueden decir Anto.

ESTELA

Et benedictus /

SARAH

Y la última dice:

ESTELA

Et benedictus fructus ventris /

SARAH

Hola soy Penélope pero...

ESTELA (*canta més fort per fer callar la Sarah*):

Calla! *Ventris tuae, Jesus. Ave Maria.*

SARAH

Estàs plorant, Estela?

ESTELA

No, no, se m'ha fotut una *basurilla* a l'ull.

SARAH

Estàs plorant!

ESTELA

Collons! És que...

SARAH

Que el trobaràs a faltar...

ESTELA

És que...

SARAH

Que era un cabronàs però en el fons te l'estimaves?

ESTELA

Noooooo...

SARAH

Doncs què?

ESTELA

Que no vull morir... així...

SARAH

Tampoc ha sigut tan greu..., vull dir... ha estat una setmana.

ESTELA

No és això..., no vull... morir i que les meves nores siguin al passadís de l'hospital enfotent-se de mi. Però tampoc vull que ningú faci veure que jo era bona si no ho era, saps?

SARAH

Ja... és patètic això que tots els morts siguin bons, perquè és veritat, si la palmes, sembla que has sigut el millor ésser humà que ha trepitjat la terra.

ESTELA

Jo el que vull, Sarah, és que diguin coses bones de mi i que siguin certes, que diguin que vaig intentar sempre ser la millor versió possible de mi mateixa, que li vaig trobar un sentit a la vida i que vaig exprèmer cada instant, que vivia com si... com si estigués en una pel·lícula hollywoodiana, que diguin..., no sé..., que vaig donar amor, no sé, cursileries enormes i meloses i que siguin totes fotudament certes.

SARAH

Filosofia d'estar per casa, Estela?

ESTELA

A mi això de la mort em posa fatal. Hòstia! Vull que la gent em recordi per coses boniques, que sigui veritat el maleït clixé...

SARAH

Bé..., ets una bona persona..., escolta, i amb el sogre... doncs... que ningú li netejava el cul com tu.

ESTELA

L'hi vaig netejar una vegada, res més.

SARAH

Però segur que ningú l'hi va netejar millor a la vida. Ni els seus fills. Segur que li va quedar tan net que hi podries haver menjat a sobre.

ESTELA

T'ho juro..., vaig pensar que em moria de fàstic.

SARAH

Jo hauria estat incapaç.

ESTELA

I quina era l'opció? No podia deixar-lo amb el cul cagat tota la tarda, assegut al sofà mirant el Teletienda.

SARAH

Veus? No suportaves el teu sogre i tot i això li vas netejar un cop el cul. És de bona persona. Ja ho explicaré jo en el teu enterrament, no et preocupis, diré: «aquí jeu una que, malgrat tot, netejava culs cagats».

ESTELA

I no vull que hi hagi un parell de ties explicant acudits al passadís de l'hospital deu minuts després que hagi mort.

SARAH

Tranquil·la, no serà en un hospital. Tu moriràs en una situació més dramàtica, segur. I si et mors abans que jo, et fots: explicaré acudits vulgars des que deixis de respirar fins que t'enterrin.

ESTELA

Sarah...

SARAH

Digues...

ESTELA

Jo...

SARAH

Què?

ESTELA

Em separaré del Joan.

SARAH

Ara? Quan no cal netejar-li més el cul al sogre?

ESTELA

Sí. Parlo seriosament.

SARAH

Ho sé. (*Pausa breu.*) Vols que t'expliqui el final de l'acudit?

ESTELA

D'acord, però a la cafeteria, que el Joan i el teu concubí deuen estar esperant-nos.

SARAH

Anem?

ESTELA

Anem.

L'OBRA D'ART

de Tona SIÑOL

Adaptació d'un conte, amb el mateix títol,
d'Anton Txékhov, i els noms dels personatges
estan escrits com en el conte original

PERSONATGES > INTÈRPRETS

CANELOBRE > Cristina SALES

DOCTOR KOHELKOV > Enric BOLOIX

SACHA > Gerard FRANCH

SR. UJOV > Marc GÓMEZ

SCHASCHKIN > Albert DÍAZ

Sentim una música de jazz, insinuant i sexy, interpretada de manera predominant per un saxo.

CANELOBRE (*veu femenina*)

Soc al mig de la taula, completament nua. Només em cobreix una finíssima capa de bronze que no deixa gaire espai per a la imaginació. Soc més que una dona, una infinitat d'essències femenines en una peça. La meua sola presència posava nerviosos tots els homes; somreia amb coqueteria des del meu pedestal, però sempre tenia molt clar que, tot i que em desitjaven, mai se'm quedarien.

La música es para en sec i sentim com piquen a una porta.

DOCTOR KOHELKOV

Endavant!

SACHA

Bon dia, doctor Kochelkov!

DOCTOR KOHELKOV

Bon dia, Sacha, passa, passa! Com et trobes?

SACHA

Molt bé, i tot gràcies a vostè, senyor. Quan jo em vaig posar malalt, no sabia on anar. A casa, som gent pobra i vostè...

DOCTOR KOHELKOV

Noi, noi! No calen els compliments! Només vaig fer la meua feina.

SACHA

No em puc permetre pagar-li tot el que ha fet per mi. És per això que m'agradaria que acceptés, com a senyal del meu agraïment, això. És un objecte molt valuós, de bronze.

CANELOBRE

Ja us havia dit que era més que una dona.

SACHA

Aquest canelobre és una veritable obra d'art.

CANELOBRE

Soc una obra d'art.

DOCTOR KOHELKOV (*dissimulant*)

És un objecte... realment bonic.

SACHA

Hauria volgut regalar-li la parella, però malauradament no la tenim. Des de que tinc memòria que sempre l'he vist sol als prestatges de la botiga. Ara jo estic al capdavant del negoci de

compra i venda de bronze i puc assegurar-li que és una peça única que vostè mereix més que ningú.

DOCTOR KOHELKOV

Però..., però com vostè comprendrà, Sacha, no és del tot correcte. Aquestes figures femenines... Bé, Déu sap el que és.

SACHA

Quina manera tan estranya que té d'entendre l'art, doctor.

DOCTOR KOHELKOV

No em mal interpreti! És... molt bonic, de debò! Però posar-lo sobre de la meua taula seria llençar per terra la respectabilitat d'aquesta casa.

SACHA

Doctor! Podria entendre que a algú sense la seva educació li pugui ser difícil d'apreciar. Però a vostè! No el refusarà, no?

DOCTOR KOHELKOV

Bé, m'averkonyiria...

SACHA

A mi l'únic que m'averkonyeix de debò és no poder donar-li la parella completa. És això el que el tira enrere?

DOCTOR KOHELKOV

La parella? No! Vull dir, no es preocupi, Sacha, aquest objecte ja es val per ell sol...

SACHA

És clar: una obra incompleta no és de bon grat. Com no ho he vist abans!

DOCTOR KOHELKOV

Jo, no...

SACHA

No se'n parli més! La buscaré i així podrà lluir els dos junts sobre el seu despatx! Quedi-se'l, jo li trobaré el segon tard o d'hora.

Tornem a sentir la mateixa música jazz que a l'inici.

CANELOBRE

Era una obra d'art, i com a tal era indiscutible que el doctor no em podia llençar a les escombraries. Però jo sabia que sí que es podia desfer de mi (*la música para abruptament*), com sempre havien fet, i per això em va dur amb el seu amic Ujov.

SENYOR UJOV

Ni el mateix diable hauria inventat un objecte millor! Però, germà, fes el favor d'emportar-te'l, soc advocat, jo. La meua casa és una casa decent i no puc exhibir-lo com si res, davant de la meua mare i clients.

DOCTOR KOHELKOV

Ah, no! De cap manera! No t'atreveixis a fer-me aquest lleig.

SENYOR UJOV

Si almenys portessin unes fulletes per tapar-se el...

DOCTOR KOHELKOV

Senyor Ujov!

SENYOR UJOV

Bé, si fos així jo podria acceptar-lo... però tal com està ara...

DOCTOR KOHELKOV

No parlis més! És un regal, i els regals s'accepten.

CANELOBRE

Ujov em va acceptar, abans que el doctor no entrés en còlera. Però quan el qui m'havia regalat marxava jo sempre corria la mateixa sort.

So de passes en un carrer concorregut. Sentim rialles i una porta que es tanca i les deixa enrere.

SENYOR UJOV *(amb condescendència)*

Amic Schaschkin!

SCHASCHKIN *(amb més condescendència)*

Senyor Ujov!

SENYOR UJOV

Com ha anat l'actuació d'avui? He de dir-li que l'últim cop que vaig venir va estar fantàstic. Quin fart de riure que em vaig fer, em feia mal la panxa i tot. Fixi's que encara em dura.

SCHASCHKIN

Gràcies, gràcies, amic. No mereixo tants afalacs.

SENYOR UJOV

Tonteries. Vaig sortir del teatre pensant que estava en deute amb vostè per haver-nos fet passat tan bona estona. I, miri, li he portat un regalet.

SCHASCHKIN

Moltes gràcies, no calia... *(Deixa anar un crit d'espant.)* Ah! I on deixaré jo aquesta cosa tan horrorosa? No puc tenir un objecte així amb mi. Per casa meva hi passen artistes, i no el puc amagar tan fàcilment.

SENYOR UJOV

Amic, m'ofèn profundament! La... frescor d'aquest objecte li escau a la perfecció.

SCHASCHKIN

Vol dir? No ho sé, si almenys portessin unes fulletes per tapar-se el...

SENYOR UJOV

Senyor Schaschkin, si us plau! No se'n parli més. Espero que l'accepti amablement.

Sentim un cop de porta fort.

CANELOBRE

Però Schaschkin no estava convençut de la meua presència. Així que va començar a buscar la manera de desfer-se de mi. Va trobar una petita botiga de compra i venda de bronze, i va decidir que m'hi portaria i que, com a mínim, en trauria diners. Pobra de mi, a saber quina seria la meua sort. A saber en quines mans brutes aniria a parar. Cada petita pausa que feia en el seu trajecte era un suplici per mi. I finalment hi vam arribar. Però, un moment: aquesta porta... la seva clientela... El còmic m'havia portat al negoci del Sacha. Per fi podia respirar tranquil·la, per fi estava a casa meua, per fi havia trobat el meu lloc i m'hi estaria per sempre...

Sentim com piquen a la porta.

SACHA

Doctor! Doctor! Imagini quina alegria! Hem recuperat el segon canelobre! Vaig dir que el buscaria i aquí el té!

DOCTOR KOHELKOV

Què?

SACHA

Avui al matí algú ha vingut a vendre-se'l. A la botiga.

DOCTOR KOHELKOV

Com?

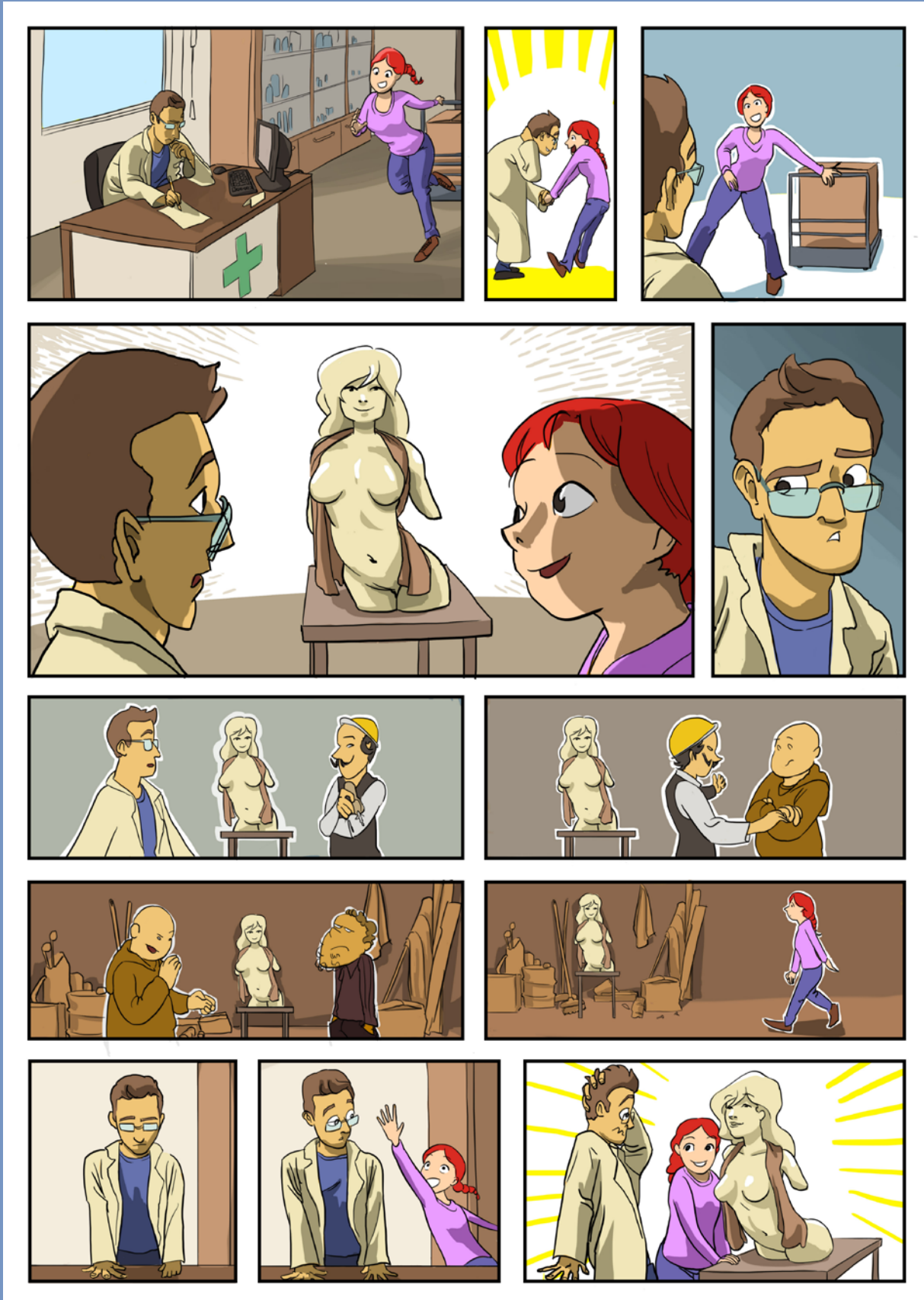
SACHA

Gràcies, doctor. Moltes gràcies per tot.

CANELOBRE

El Sacha va marxar sense saber que jo havia sigut sempre la mateixa. I el doctor..., el doctor encara està regirant l'agenda, buscant algú a qui poder regalar-me de nou.

||

LA NOSTRA GUERRA

de Núria TORRES

Adaptació del conte *La Nostra Guerra*
de Sergi Pàmies

PERSONATGES > INTÈRPRETS

SERGI PÀMIES > Toni FORTEZA I SOLER

SERGEANT > Genís SENDRA

CAPORAL > Gerard FRANCH

PARE > Ferran DEVESA

NEN > Andrea SÁNCHEZ

COMANDANT > Gerard FRANCH

PP fins a 2P. Un portàtil Windows s'inicia. Tecleig. Clics. Les busques d'un rellotge antic. Se sent una mica de trànsit lleuger que entra per la finestra i el refilet d'alguns ocells.

I.

SERGI

Són les 3 de la tarda. Les 15.02 segons el rellotge del meu portàtil. Obro la finestra del despatx per refrescar l'habitació. En el moment de seure davant l'ordinador em proposo descriure una batalla sense que es noti a favor de quin dels bàndols estic, de manera que refermi la idea —no gaire original— de l'absurditat de les guerres. Començo a escriure amb asèpsia.

PP fins a 2P. So de trànsit, les manetes d'un rellotge. Uns trets llunyans, una explosió.

El portàtil marca les 17.00. Quan ja he situat l'acció en un camp de batalla, em pregunto si aquesta equanimitat, en el fons, és por de manifestar allò que realment vull dir. Solia pensar que l'excés d'informació distreu el lector, però, encara ho penso?

PP. Impacte d'una bomba.

2P. Una metralladora llunyana, crits d'homes, i bombes.

II.

Gemecs del sergent agonitzant.

Em continc d'acostar-me al sergent malferit, ja que m'havia proposat no particularitzar cap personatge, sinó contemplar el dolor com una suma d'aberracions.

El sergent renega en rus.

Res digne per a la posteritat, constato. Renega. Malgrat fer-ho en rus, aquest és un renec universal. De fet: com devia renegar un catalanoparlant ferit en la Guerra Civil espanyola? Masses vegades he sentit a parlar d'aquesta guerra com «La Nostra Guerra».

PP fins a 2P. So de fira. Música i veus infantils.

III.

PARE

Aaah... la Guerra... la Nostra Guerra...

NEN

Nostra...? Meva també?

PARE

No... la dels vells com el teu pare.

NEN

Disparaves sovint?

PARE

Ho havia de fer... I ja et pots imaginar com renegaven aquells combatents entre el juliol de 1936 i l'abril de 1939.

PP a 2P. Camp de batalla.

2P. Crit del caporal esberla el so de la guerra.

SERGI

Com que la ficció permet certes llicències, canvio d'opinió i faig renegar el sergent rus com renegaria jo si fos allà.

SERGEANT

La puta mare que els va parir...

SERGI

Els renecs són virulents; me'n faig el càrrec. Acaben de seccionar-li la cama amb una bomba caiguda del que ell anomena:

SERGEANT

...cel del déu que els va parir... aquests fills de la grandíssima puta m'han destrossat la cama.

SERGI

En l'expressió del dolor hi ha alleujament. En el caporal, el dolor es manifesta en crits mentre es dessagna com un porc. M'angoixa molt mirar-lo (*pausa, abans de decidir-se*), ho faré per persona interposada; escric que el sergent observa el caporal, amb els ulls engegats pel fang:

SERGEANT

Espera... espera...! Aguanta...

2P passa a PP. El crit del caporal en 2P passa a PP i es fusiona amb el crit d'en Sergi.

CAPORAL

AaaaaaAaAaAAAAAAAAaaaaahhhhhhhggg...

SERGI

...aaaAaaaAAAAAAAAAAAAHHHH! (*Tus desconcertat i encara agitat*).
Ehem...

2P. Tornem al despatx

Contagiat del dramatisme de l'escena alço el cap per mirar un cel que és el sostre del despatx. I escric que el sergent alça els ulls no pas cap al sostre d'una habitació, sinó cap a un cel que hauria preferit tempestuós i ventós. Llàstima que això no seria tan versemblant.

PP a 2P. Música de fira. Són al Tibidabo.

IV.

PARE

En condicions climatològicament adverses, és difícil volar. Els dies assolellats eren ideals per bombardejar una població.

NEN

Pare, tu volaves en avions?

PARE

No, fill. (*Pausa.*) Mira, veus allò d'allà? Allò d'allà és Mallorca. Ho veus?

NEN

Sí.

SERGI

El nen no veia res però estava tan content que l'haguessin dut al Tibidabo que li deia que sí, per no contradir-lo: o potser sí que hi veia l'ombra de Mallorca... Doncs la visibilitat que permetia veure l'ombra de Mallorca seria la mateixa que permetria al comandant de l'esquadrilla de bombarders fer l'enèsima passada.

PP a 2P. Hèlix d'avió, trets de metrallera. Estan a l'avioneta.

COMANDANT

Pocavergonyes!, rojos, moros, jueus, japonesos, separatistes, xarnegos, drogoaddictes, sudaques, maricons.

SERGI

Incapaç de conduir la narració amb fredor, faig que el comandant també renegui; seria poc creïble que només renegué el sergent de la trinxera bombardejada.

COMANDANT

Aquesta meravella dispara 300 bales per minut!

SERGI

Encara que un dels exèrcits sigui el candidat a vèncer i l'altre el condemnat a perdre, la llengua militar és sempre la mateixa, en una batalla que hauria ambientat en un dia de pluja.

PP a 2P. De tornada al despatx.

Un dia amb gossos bordant arran de carretera, embogits per la pólvora i el terror. Com en aquelles fotografies de la guerra del Vietnam, amb la població corrent despallada, aterrida pel napalm. La meua generació no en va tenir cap, de guerra, però va adoptar la del Vietnam; potser s'estimava més aquesta, distant i retratada pels fotoreporters, que no la dels pares, sòrdida i propera. Reprendré l'argument per concentrar-me en la sang que raja dels budells dels soldats morts, sense testament, sense últimes paraules. Perquè al front no hi ha temps per pronunciar últimes paraules.

PP a 2P. Tibidabo. Espai mític.

V.

PARE

En el moment de morir t'hauria dit unes últimes paraules, commovedores, si haguessis estat allà...

NEN

...si no hagués estat tan lluny com l'ombra de Mallorca...

PARE

...si no haguessis estat tan lluny potser fins i tot t'hauria parlat més de la guerra.

NEN

Si hagués sabut què significava parlar d'això m'hi hauria interessat més.

PARE

No podies saber que algun dia t'assemblaries més a mi del que hauries imaginat.

NEN

Però jo no ho sabia... era petit... era jove...

PARE

...però no t'has posat a escriure per parlar de la meua mort, oi?

SERGI

...ni de les raons per les quals no vaig ser al teu costat quan vas morir. Però ara veig... ara veig, pare, com arribo a assemblar-m'hi a tu. I com ara m'interessa la teua història. Però en canvi només en puc recordar quatre anècdotes, que fins i tot se'm desdibuixen amb d'altres, d'altra gent. Era petit. Era jove. (*Pausa. Inhala fondo.*) A aquestes altures del relat, en comptes de perdre'm en excursos que no porten enlloc, hauria de concentrar-me i posar-me de nou en la pell del sergent.

PP fins 2P. Camp de batalla. Explosions i crits. Explosió potent i propera.

SERGI

El sergent mira al cel, negant amb el cap.

SERGEANT

Bombes inútils... Tots són morts! O estan a punt de morir! És inútil!

PP. Silenci total. Ni despatx, ni guerra. No-res.

SERGI

Però m'aturo perquè, ben pensat, inútil no és un adjectiu adequat per les bombes: sembla que vulgui dir que n'hi ha d'útils. Vull fixar-me en els ulls del sergent, que veuran el món per última vegada. D'aquesta descripció en dependrà el sentit de la narració. I, en acabat, hauré de triar, retallar, canviar, envernissar, cadascuna de les paraules que configuraran aquesta descripció. I l'escriuré de manera que qualsevol la pugui entendre. Perquè la pogués llegir el pare, per exemple. I, per no acabar d'una manera massa abrupta, parlaré del color blau del cel i de com el sergent mira el cadàver del caporal mort. I de com, just abans de morir, abans que esclatin dues bombes (primer una, després l'altra), no pensa ni en la família, ni en la dona desconsolada, ni en els fills que ja no podran tenir, sinó en unes últimes paraules que, del rus al català, traduiré provant de ser fidel a una realitat que també serà ficció:

SERGEANT i SERGI

Quina merda, quina gran merda, quina grandíssima merda.

2P. Dues explosions es reverberen, llargament; primer una, després l'altra, deixant un silenci sepulcral.

